

הם ידווחו עליו, הוא יאסור עליהם ל-
השתמש באלחוט האוניה.
אולם נראה כי איום זה היה ריק
מתוכן. אלחוטן האוניה, יוסי אלוני,
היה ניתן לעיתונאים להתקשר לחוף, גם
אם הרבי-חובל היה מורה לו אחרת. אלוני,
בן מושב ישרישי, היה נרגש בגלל המסע
ההיסטורי. בעוד שהרבי-חובל קיבל כל
פקיד מצרי שעלה על הסיפון בפנים
מוצות ומודאגות, ולא הכין מחנות או
מוכרות למצרים, שהיו כולם נרגשים
ומחייכים, הכין אלוני בביתו מוכרות ל-
אורחים המצרים וקיבל אותם בשימחה
ובברכת סלאם עליכם.

אולם למרות פחדיו, נראה היה כי
מנדלוביץ כימעט שגרם לכך שהאוניה
לא תעבור בסוויס, ולא בגלל השילטונות
המצריים. כאשר עלו אנשי מימשל מצריים
ויסו את האוניה על סיפון אשדוד, התברר
להם כי מיסמכים רבים, ביניהם מיסמכים
רפואיים, אשר כל אוניה העוברת בו
סוויס חייבת להיות מצוידת בהם, חסרו
למנדלוביץ. כל אוניה אחרת, שלא היו

תכנס לכל ספר לימוד! מנדלוביץ גער
בהרמן, וביתר העיתונאים שהצטרפו לו
בקשתו, ואמר להם: "אל תלמדו אותי
מה לעשות באוניה שלי."
אחד מקציני האוניה, שלא ידע על
סירובו של הרבי-חובל להניף את הדגל,
וחשב כי הדגל לא הונף מחמת שיכחה,
החליט לנקוט יוזמה. הוא פנה לגשר ו-
הוציא את דגל הלאום שהיה מקופל באחת
המגירות, והתכונן להניף אותו. כשראה
מנדלוביץ את מעשיו, גער בו והורה לו
להניח את הדגל במגירה.

רק נורות

ביטחון

מדוע החליט הרבי-חובל הישראלי להחמיץ את הרגע ההיסטורי? מתברר כי אי הנפת הדגל היתה רק תופעה אחת משלל תופעות מורות שאפיינו את התנהגותו של מנדלוביץ במסע. מנדלוביץ חשש במשך כל המסע, עד

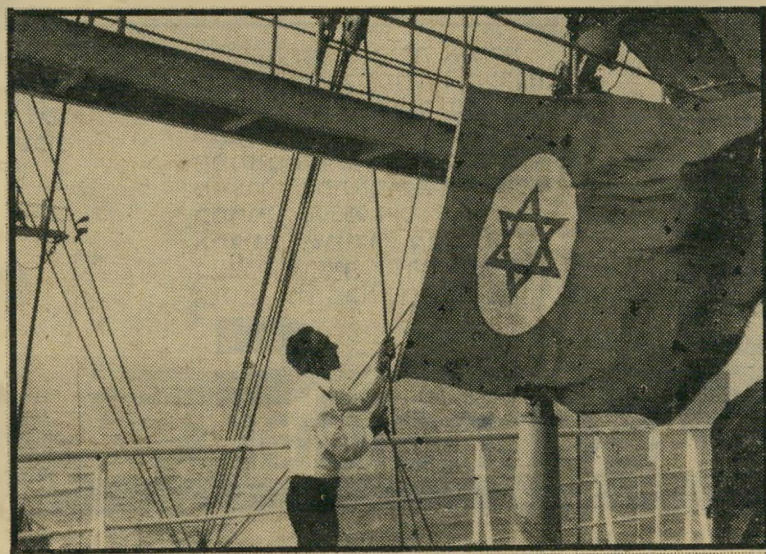

דגל מצרי
עוד לפני שניתנה ההוראה, כבר הניף הטבח הראשי של אשדוד, משה הרוש, את הדגל המצרי, ותוך כדי כך נשא נאום נימליץ על השלום בשפה הערבית. את הנפת הדגל ליווה אחד המלחים בתיפוף על סיר מיטבח הפוך. הקפטן כעס על הטכס והורה להפסיק אותו מייד.

ואנשי צוותו שמעו אותו צועק בשימחה: "הצלחנו! מהר הביתה, לשפוף ויסקי למנועים, כדי שהנבלה הזקנה תרוץ מהר." עוד לפני שעברה את התעלה, קיבלה אשדוד מיברק מחיפה שבו מודיעים לה כי עליה להפליג, לאחר שתעבור את התעלה, לאשדוד תחת לחיפה. מנדלוביץ היה שוה-ינפש אולם מלחי האוניה התקו ממו: "זהו מסע היסטורי, אנחנו צריכים לשוב לנמל הבית, חיפה, ולא לאשדוד." **ללא אישורו של מנדלוביץ התיקשור אחד מהם בשיחת רדיו-טלפון אל מנכ"ל "צ"ם", יחודה רוד תב, ודרש ממנו לשנות את מסלול ההפלגה. רותם הכין את שמנדלוביץ לא הבין ואישר את הבקשה.**

בה מיסמכים כאלה, היתה מתעכבת עד שהמיסמכים יוטסו אליה. אולם השיליטונות המצריים התירו לאשדוד לעבור גם בלי מיסמכים, וייתכן שעשו כך מחמת החשיבות ההיסטורית של המאורע. במשך כל המסע, עד לאחר שאשדוד עברה את התעלה, הסתובב מנדלוביץ כשהוא עצבני, מטרד, נוחף ללא הרף בפקידים שלו ובאורחיו, כשבקבוק צמוד אליו כל שעות היום והלילה. רק כאשר עברה אשדוד את התעלה, והתברר כי המסע הצליח, השתחרר מנדלוביץ ממתחיו

כ-15 מילים ימיים לפני שהגיעה אשדוד לחיפה, החל קרול מנדלוביץ לצפור צפרות קורעות שמיים. הוא נזכר כי באותו היום חל יום-הזכרון לחללי צה"ל והחליט לכבד את זכרם בצפרות. לפני שהאוניה נכנסה לנמל נזכר לפתע מנדלוביץ בחשיבותו של הדגל. הוא הורה להניף את דגל הצי הישראלי, לא את דגל הלאום, ורק עד לחצי התורן. **היו שהשדרו כי מנדלוביץ פעל על פי הוראות מהארץ, כשסירב להניף את דגל ישראל בתעלת סוויס. אולם דובר חברת "צ"ם", דויד שרגא, אמר ל"העולם הזה" כי חברת "צ"ם" לא הורתה ל"אשי רוד" שלא להניף את הדגל, ואינו הוא היתה יודעת שמנדלוביץ אינו מתכוון להניף אותו, היתה מורה לו לעשות כן.**

גם דובר שריהתחבורה, יחיאל אמיתי, שהופתע לשמוע על כך שדגל ישראל לא הונף בסוויס. הסביר כי לא ניתנה ישום הוראה ממשרד-התחבורה שלא ל-
הניף את הדגל.
הקפטן עצמו נמצא השבוע בלב ים, ואי-אפשר היה לקבל את הסבריו למחול.

דגל בחיפה
דגל ישראל לא הונף על אשדוד כאשר עברה בתעלה, אולם לפני שהגיעה האוניה לחיפה, הורה הרבי-חובל להניף את דגל הצי הישראלי על המוט אשר בירכתיים, וגם זאת רק עד חצי התורן, משום שבאותו היום חל יום הזיכרון לחללי צה"ל.

הקפטן חוגג
רבי-חובל של אשדוד, קרול מנדלוביץ, היה עסוק מרבית זמן ההפלגה בשתיית משקאות חריפים. בתמונה הוא נראה כשלפניו בקבוק שמפניה ובקבוק בירה ריק, אנשי הצוות טוננים, כי ההוראה שלא להניף את דגל ישראל על אשדוד אינה קשורה במשקאות החריפים, אלא נבעה מפחדו של הקפטן קרול מנדלוביץ שמא לא יתנו השילטונות המצריים לעבור בתעלה.

שהאוניה עברה את הסוויס. כי המצרים יתחרטו ולא יתירו את מעברה. לכן החליט לשמור על פרופיל נמוך, ולהתגנב כימעט אל התעלה. הדגל היה לדעתו פרובוקטיבי מדי. בסוויס קיים נוהג, כי אוניות הממתינות במשך הלילה לתורן לעבור את התעלה, מודלקות את כל האורות שעל הסיפון. מנדלוביץ הורה להדליק רק שתי נורות ביטחון ועירות. **רק כאשר אנשי מימשל מצריים שעלו על הסיפון העירו לו על כך, הפנים מנדלוביץ להדליק את כל האורות שעל הספינה.**

אולם לא רק לגבי הדגל הישראלי התחוללה על האוניה שערורייה-זוטא. אלא גם לגבי הדגל המצרי, שאותו חייבים להניף על פי חוקי השייט הבינלאומיים כאשר מגיעים לתעלה. עוד לפני שמנדלוביץ הורה להניף את הדגל, נקט טבח האוניה, משה הרוש, יוזמה משלו. הוא לבש מדים צהוריים של טבח-ראשי, נטל את הדגל והניף אותו, כאשר אחד מן הימאים שהצטרפו למסע, רפי ("פולי") סבג, לוקח סיר בישול ענק, הופך אותו ומתופף עליו. כאשר ראה מנדלוביץ כי הצלמים שעל האוניה מצלמים את ה"טכס", וכי השדרים מקליטים את נאומו הנמליץ של הרוש, בשפה הערבית, הוא הפסיק את הטכס ואיים על השדרים שאם